

ПРОТОЧЕ

Илюстрован
Двуседмичен
Вестник за Делца

1 Април
1929 г.

Цена 3 лв.

Одобрен от Министерството на Народното просвещение съ законъ № 5366 отъ 22 декември 1927 г.

Редакция и администрация: Книгоиздателство Ив. Коюнджиевъ, София, ул. Ц. Самуилъ, 50

Картина отъ Р. Давидовичъ

С Л Ъ Н Ч О

Слънчице, братецъ да ми си,
Слънчице — мила сестрица.
Обичамъ твойтѣ милауки
И твойтѣ сладки цѣлуки.

Мама ми заржчъ заржча,
Искамъ ли юнакъ да стана
И здравъ и веселъ да бъда,
Никога, слънце, отъ тебе

Сърце да не си отварчамъ,
Все тебѣ да дия, обичамъ.
Слънчице, братецъ да ми си,
Слънчице — мила сестрица . . .

Д-ръ В. Ив. Неевъ

СТ. РУНЕВСКИ

ДЕЧИЦАТА на нашата страна трѣбва да знаят имената и дѣлата на ония българи и българи, които смъ стерили въ живота нѣщо хубаво за самото отечество. Тѣ трѣбва да ги запомнят и предаватъ отъ уста на уста до вѣки, защото не злото, а доброто не трѣбва да се забравя никога.

П. Р. Славейковъ, Хр. Ботювъ, Л. Каравеловъ, Левски, Х. Димитъръ, а въ ново време — П. Славейковъ, Ив. Вазовъ, Ив. Шишмановъ, и прочие трѣбва да бъдатъ обичани и уважавани, а книгитѣ имъ четени съ любовъ и увлечение. Тѣ създадохъ България, бориха се за нея, за нея умрѣха, дадохъ ума си, сърдието си и всичко друго, за да я видятъ честита, въ която вие волно тичате по ширинитѣ ѝ поля, ненагледни лжи, надъ които се вдигатъ горди и ярвени балкани . . .

Въ дѣлгата редица отъ такива добри българи личи името на Ст. Руневски, роденъ въ гр. Дриново на 15 августъ 1877 год., починалъ на 24 януарий 1919 год. въ София. Руневски е сина на бедни и трудолюбиви родители. Отъ ренни години той е обикновалъ труда и народа си, равно мѣсто и сладкитѣ български пѣсни. И когато пораста и става образованъ човѣкъ, той налива храсави стихове, хубави разкази за нашия българинъ, за ненагледна България, за нейнитѣ училища, учители и деца, които се учатъ въ тѣхъ. Кой не знае отъ насъ хубавото четиво отъ читанката „Хлѣбъ за другитѣ“? То свѣти като злато, приказва като Божи уста . . . Синаъ той е билъ учителъ, радвалъ се е като на вѣсъ рошави и плавачи и до смъртта си не ги забравилъ.

Миръ на праха му! Той бѣше достоенъ синъ на нашето отечество, отличенъ учителъ, даровитъ поетъ и писателъ, а най-много — кроткъ, смиренъ, незлобивъ човѣкъ.

Следвайте примера му!

Н. Моевъ

